

Bedřich Tausch

Dnešní můj příspěvek se zrodil ze vzpomínání a přátelského vyprávění paní Jany Tauschové, ženy, která s Bedřichem Tauschem prožila kus svého života. Prožila je skutečně správný výraz – byla nejen jeho manželkou, ale i kamarádkou a především kolegyní při všech jeho početných aktivitách. Bedřich Tausch nečekaně zemřel po plánované operaci srdce. V srpnu roku 2011 odešel do důchodu a v prosinci se už z nemocnice domů nevrátil.

Bedřich Tausch se narodil v roce 1950 ve Svaté Kateřině u Rozvadova. Přišel na svět do lesnické rodiny, kde otec i dědeček byli revírníky na místních polesích, a tak Bedřich již jako kluk přilnul k tomu samému. Od dětských flintiček, přes hluboký zájem o přírodu a zvířata, dospěl ke studiu na lesnické škole a následně do cechu mysliveckého.

Ještě v dětství se ale přestěhoval s rodiči do Kladrub, kde na místním zámku měly v té době byty zaměstnanci Československých státních lesů. V Kladrubech si později našel manželku Janu, se kterou má dvě děti, syna a dceru. I přesto, že se v Kladrubech nenarodil, považoval se za místního patriota a byl na své město hrdý. V Kladrubech si také s manželkou postavili rodinný dům na náměstí a odtud pak vyráželi do „svého“ revíru bez hranic tamních lesů.

„Měli jsme dva okruhy, malý a velký. Když jsme filmovali divoká prasata, chodili jsme do revíru každý den a nepřicházelo v úvahu jedinkrát vynechat. Denně jsme také nachodili 20 až 30 km podle toho, co ten den bylo aktuální či potřebné. Chodila jsem s Bedřichem ráda a byl to takový náš svět“, vypráví paní Jana.

zapraskala větvička, ozvalo se chrochtnutí a hnul se podrost. Po několika měsících intenzivního přikrmování jsme už mohli na krmelištích samičím třeba i podrbat mláďata a ony si nás nevyšímaly. Bedřich tenkrát pracoval jako údržbář ve stříbrské mlékárně, děvčata z laboroky mu schovávala zbytky jogurtů, které by se jinak vyhodily. Každý den vyrážel se dvěma kbelíky, batohem sušeného pečiva, dalekohledem, foťákem a kamerou do lesa. Začalo to nevinně, když si chtěl prasata pouze stáhnout k pozorovatelně, aby je mohl nafotit a nafilmovat, skončilo to tím, že na každé krmení se musel převlékat, jelikož selata se mu rypáky od jogurtu otírala o kalhoty tak, že by šel domů zmazaný jako čuně sám. Ten, kdo viděl film Gorily v mlze, asi tuší, o čem je řeč. Bedřich totiž dokázal úplně to samé u divokých prasat. Mohl se mezi nimi nejen volně pohybovat, filmovat a fotit, ale mohl se jich dotýkat, podrbat je, pohladit a ona mu důvěřovala. Bylo to naprosto úžasné“, vzpomíná manželka Jana, která s ním do lesa pravidelně chodila. „Krmili jsme v zimě i v létě stále, tak aby prasata na lokalitě vždy něco našla. Tu nechal Bedřich oříšek, tu granulí pro psa,

Jak jsem se později sám dozvěděl, na jogurt chodila nejen prasata, ale i lišky, jezevčice s mláďaty, strakapoudi, špaček a další náhodní v lese žijící mlsouni. Fotky a záběry pana Tausche byly vždy naprosto unikátní, jen je tradičně kazily od jogurtu olepené bílé rypáky, zobáky a nozdry. Proto měl pan Tausch v revíru i jiná místa a objekty, které pravidelně kontroloval a filmoval. Ať to byla jezevčí či liščí nora, místa jelení říje, paseky, kde filmoval matky s mláďaty nebo hnízda černých čápů, výra, datlů, krkavců či káňat. Za dobrým záběrem byl ochoten si vylézt i do koruny sousedního stromu, kde zamaskovaný čekal dlouhé hodiny třeba na přilet dospělého černého čápa.

Naše organizace s Bedřichem Tauschem spolupracovala zhruba od roku 1997, tenkrát nám hlásil nález hnízda krkavců a my jsme je jeli na místo okroužkovat. Kolega Tausch byl opravdu precizní člověk, který věděl, kde co žije, hnízdí, kolik je zde mláďat atd. Každé jaro jsme proto jezdili do Kladrub, abychom pak během jednoho odpoledne shlédli nejen jeho revír, ale i hodiny nových záznamů. Jednou jsem dokonce pana Tausche pozval i do Plzně na naši velkou spolkovou poradou, kterou zakončil

„Zhruba dva roky trvalo, než jsme se dostali do jedné tlupy místních divokých prasat. Divoké prase je totiž velice inteligentní a opatrné zvíře, které se jen těžko nechá ošálit. Naše cílová skupina prasat se skládala celkem z pěti bachyní, které vždy měly několik selat. Měli jsme je pojmenované a poznali jsme je vždy naprosto přesně. I ony nás znaly a ve finále nás na palouk vždy ochotně doprovázely. Čekaly na nás na kraji lesa, a když jsme vyšli, uslyšeli jsme, jak s námi jdou. Vidět nebyly, to až na palouku, ale sem tam

kůrku chleba či rohlík. Zhruba po dvou letech jsme toho ale museli nechat. Prasata se na lokalitě zdržovala, nudila a mezi čekáním na krmení například vytrhávala sazenice stromků, ničila podrost a rozvrtávala paseky. Mimo jiné byla ve finále tak mazaná, že když dělali v honitbě mysliveckou naháňku, tak se večer řešilo, že žádná prasata v tamních lesích nejsou, nikdo je neviděl a žádné se nestřelilo. Když jim pak Bedřich ukázal své záběry a fotky, většina myslivců jen tiše žasla a nevěřila vlastním očím“.

tříhodinovou přednáškou a promítáním svých nejlepších filmových záběrů. Většina našich členů byla u vytržení nad jeho širokým záběrem a fascinujícími okamžiky, které dokázal zachytit. Nečekaná ztráta kolegy Tausche byla pro nás opravdu velmi citlivou záležitostí, a jak se zdá, nejen pro nás. Od té doby dokonce na lokalitě přestal hnízdit i onen černý čáp, ke kterému nás vždy Tausch volal.

■ Karel Makoř
DESOP Plzeň